

Картини изъ живота на животнитѣ.

Ягуаръ.

(По Н. П. Вагнеръ).

Ягуарътъ е по-малъкъ, по-пъстъръ и по-зълъ отъ леопарда. Тъмно-жълтиникавата му козина е изпъстрена съ черни колелца, които не сж тъй правилни, както у леопарда и въ нѣкои отъ тѣхъ има черни петна.

Искаме ли да си представимъ ягуара, неволно трѣбва да си представимъ тропическитѣ лесове въ Южна Америка. Въздухътъ е наситенъ съ пàри. Тежко се диша. Небето е тъмно-синьо. Слънцето едва прониква между гжстата шума, което се дига високо надъ главата. Наоколо сѣнка. Чувствува се величието на леса, който не познава човѣшка брадва. Представете си два-три наши леса, които растатъ единъ надъ другъ. Тукъ е душно, като въ затоплена баня. Особено на пладне, когато слънцето непоносимо пали всичко, което попада подъ неговитѣ отвесно падащи, немилостиво-палящи лжчи. Надигатъ се пàри отъ сѣнчеститѣ мѣста, отъ скалитѣ, отъ гниющитѣ, нападали дървета. Всичко е наситено, пропито отъ тѣзи изпарения на земята и дърветата. Всичко е оплетено съ лияни и виющи растения. Ние, европейцитѣ, мжчно можемъ да си представимъ тѣзи гигантски, величествени лесове. На пладне въ тѣхъ всичко утихва или заспива. Навредъ пустота. Навредъ глухота. Рѣдко се зачува отнѣйде нѣкакъв неопредѣленъ крѣсъкъ, който пакъ замлъква.

Но въ тази тишина, въ това гробно мълчание вредъ е пълно съ животъ. Почти подъ всѣки листъ е скритъ животъ — животъ могъщъ и силенъ, създаденъ при изобилни природни условия.

*
* *

Притаенъ въ единъ тъменъ жгълъ, върху дебелъ клонъ прострѣнъ надъ самата вода, спи силенъ, голѣмъ ягуаръ. Почива следъ разкошенъ обѣдъ. Недалечъ отъ това мѣсто той изяде цѣло семейство водни свинчета. Лежи той като сжщински мързеливецъ. Едва чувано, нѣжно мърка той и помръдва увисналата си надъ водата опашка.